

Arrest

nr. 326 252 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 12 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MANESSE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“Blijkens informatie vervat in het rechtsplegingsdossier van de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoeker op 12 september 2024 een vlucht met bestemming Izmir, Turkije. Het beroep lijkt derhalve zonder voorwerp te zijn geworden door verzoekers afwezigheid van het Belgisch grondgebied. Minstens lijkt verzoeker zijn belang bij de handhaving van het beroep verloren te hebben.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De voor verzoeker aanwezige advocaat bevestigt dat verzoeker thans in Turkije verblijft en deelt mee dat de dominus litis nog contact met hem heeft. Verzoeker benadrukt dat hij een Palestijn afkomstig uit Libanon is, die vanuit België manu militari werd verwijderd naar Turkije. Verzoeker meent dat met deze verwijdering zijn rechten werden geschonden, aangezien op dat ogenblik het thans voorliggende beroep nog hangende was en het een schorsende werking kent. Verder wijst hij erop dat hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 4 augustus 2024 en verweerder zijn beslissing heeft genomen op 3 september 2024, zodat hij de beslissingstermijn van 4 weken waartoe hij is gehouden niet heeft gerespecteerd. Aldus was verweerder niet meer bevoegd om “de grensprocedure” toe te passen. Tot slot stelt hij het risico te lopen om vanuit Turkije te worden overgebracht naar Zuid-Libanon en meent hij dat verweerder dit risico ten onrechte niet in aanmerking heeft genomen. Om al deze redenen behoudt hij zijn belang, minstens bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Waar de voorzitter opmerkt dat verzoekers verwijdering van het Belgisch grondgebied moet zijn voorafgegaan door een verwijderingsmaatregel die is genomen voor of na het nemen van de bestreden beslissing en dat tegen een dergelijke maatregel een van rechtswege schorsende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid openstaat, kan verzoeker niet toelichten of hij een dergelijke vordering heeft ingediend.”

5. Voormeld betoog van de advocaat die verzoeker vertegenwoordigt ter zitting doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 4 februari 2025.

6.1. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van zijn belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

6.2. Verzoeker heeft op 4 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische overheden. Op 3 september 2024 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Dit is de bestreden beslissing.

Verzoeker werd op 4 september 2024 hiervan in kennis gesteld en diende op 12 september 2024 tegen deze bestreden beslissing het thans voorliggende beroep in.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat op 12 september 2024 een verwijdering werd voorzien van verzoeker naar Izmir, Turkije. Verzoeker bevindt zich sindsdien niet langer op het Belgisch grondgebied, hetgeen ook door zijn advocaat ter terechtzitting wordt bevestigd.

Er wordt benadrukt dat verzoekers beschermingsverzoek en zijn beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing die het CGVS in het kader hiervan nam, er finaal op zijn gericht om internationale bescherming te verkrijgen van de Belgische overheid. Wanneer hij zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, toont verzoeker niet aan dat hij nog interesse heeft in internationale bescherming verstrekt door de Belgische overheid of enig belang heeft bij dit beroep.

Ter terechtzitting van 21 maart 2025 nodigt de Raad de advocaat van verzoeker uit om meer inlichtingen te geven over het belang van verzoeker. Zij geeft aan dat verzoeker manu militari werd verwijderd naar Turkije. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt echter dat verzoeker zonder verzet is vertrokken. Er werd bovendien ook geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid noch een gewoon annulatie- en schorsingsberoep ingediend tegen de verwijderingsbeslissing die heeft geleid tot verzoekers verwijdering van het Belgisch grondgebied, met name de beslissing tot terughrijving van 4 augustus 2024 die op 5 augustus 2024 aan verzoeker werd betekend (AD CGVS, map 7, DVZ). Nochtans werd de advocaat van verzoeker op 10 september 2024 in kennis gesteld van een terughrijving voorzien op 12 september 2024, waarbij verzoeker aldus zonder verzet is vertrokken.

In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker niet akkoord zou zijn gegaan met zijn terughrijving en maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat zijn rechten zouden zijn geschonden omdat onderhavig beroep aanhangig werd gemaakt. Verzoeker geeft in deze omstandigheden overigens ook geen blijk van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn beroep of enige interesse om zich onder de bescherming van de Belgische overheid te stellen.

Wanneer uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat hij zonder verzet het Belgische grondgebied heeft verlaten, toont verzoeker niet aan dat hij nadeel ondervindt van de bestreden beslissing, dat hij nog interesse heeft in internationale bescherming verstrekt door de Belgische overheid of enig belang heeft bij dit beroep.

Het feit dat een advocaat voor hem ter terechtzitting verschijnt, doet daaraan geen afbreuk daar de volgehouden belangstelling voor en het belang bij het ingediende beroep moeten bestaan in hoofde van verzoeker.

Waar de voor verzoeker aanwezig advocaat nog stelt dat verzoeker in Turkije verblijft en meedeelt dat de dominus litis nog contact heeft met hem, merkt de Raad op dat dit betoog niet met enig begin van bewijs wordt ondersteund.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat verzoeker niet langer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang. Wegens het gebrek aan het wettelijk vereiste belang, is het beroep onontvankelijk en is een inhoudelijke en ten gronde beoordeling van het beschermingsverzoek en het daarmee gepaard gaande beroep niet meer aan de orde. Verzoekers betoog omtrent het niet respecteren van de beslissingstermijn van 4 weken in het kader van een grensprocedure is daarom niet dienstig.

Waar de voor verzoeker aanwezige advocaat nog stelt dat verzoeker het risico loopt vanuit Turkije te worden overgebracht naar Zuid-Libanon, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsbeslissing inhoudt en dat verzoeker heeft nagelaten om een beroep in te dienen tegen de verwijderingsbeslissing. Verzoeker kan het thans voorliggende beroep niet aanwenden tegen een reeds uitgevoerde en definitieve verwijderingsbeslissing.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij nog een belang zou hebben bij dit beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO